

Prædiken i Mariazell

I dagene 7. – 9. september 2007
rejste pave Benedikt XVI
som pilgrim til valfartsbyen
Mariazell og til andre steder
i Østrig af særlig interesse
for katolske kristne

Af pave Benedikt XVI¹

Kære brødre og søstre – med vor store valfart til Mariazell fejrer vi denne helligdoms patrocinium² - nemlig festen for Maria fødsel. Igennem 850 år er bedende mennesker af forskellige nationer og folkeslag kommet hertil med deres sjæles bekymringer og håb, og på denne måde er Mariazell blevet til et sted for fred og forsonet enhed for Østrig – og også langt ud over dets grænser. Her erfarer vi moderens trøstende godhed; her møder vi Jesus Kristus, i hvem Gud er med os, sådan som dagens evangelium siger³ – Jesus, om hvem vi har hørt i læsningen af profeten Mika: Han skal være fredens herre.⁴

---

¹ Oversat af Nanit Price

² Dvs. festen for en helligdoms værnehelgen. Red.

³ Dagens evangelietekst (Matt 1,1–16;18–23): Slægtsbog for Jesus Kristus, Davids søn, Abrahams søn. Abraham blev far til Isak, Isak til Jakob, og Jakob til Juda og hans brødre. Juda blev med Tamar far til Peres og Zera, Peres blev far til Hesron, Hesron til Ram, Ram til Amminadab, Amminadab til Nakshon, og Nakshon til Salmon. Salmon blev med Rahab far til Boaz, Boaz blev med Ruth far til Obed, Obed blev far til Isaj, og Isaj blev far til kong David. David blev med Urias' hustru far til Salomo, Salomo blev far til Rehabeam, Rehabeam til Abija, Abija til Asaf, Asaf til Joshafat, Joshafat til Joram, Joram til Uzzija, Uzzija til Jotam, Jotam til Akaz, Akaz til Hizkija, Hizkija til Manasse, Manasse til Amos, Amos til Josija, og Josija til Jekonja og hans brødre under bortførelsen til Babylon. Efter bortførelsen til Babylon blev Jekonja far til Shealtiel, Shealtiel til Zerubbabel, Zerubbabel til Abiud, Abiud til Eljakim, Eljakim til Azor, Azor til Sadok, Sadok til Akim, Akim til Eliud, Eliud til Eleazar, Eleazar til Mattan, Mattan til Jakob og Jakob til Josef, Marias mand. Hun fødte Jesus, som kaldes Kristus. Med Jesu Kristi fødsel gik det sådan til: Hans mor Maria var forlovet med Josef, men før de havde været sammen, viste det sig, at hun var blevet med barn ved Helligånden. Hendes mand Josef var retsindig og ønskede ikke at bringe hende i vanry, men besluttede at skille sig fra hende i al stilhed. Mens han tænkte på dette, se, da viste Herrens engel sig for ham i en drøm og sagde: Josef, Davids søn, vær ikke bange for at tage Maria til dig som hustru; for det barn, hun venter, er undfanget ved Helligånden. Hun skal føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus; for han skal frelse sit folk fra deres synder. Alt dette skete, for at det skulle opfyldes, som Herren har talt ved profeten, der siger: Se, jomfruen skal blive med barn og føde en søn, og de skal give ham navnet Immanuel« — det betyder: Gud med os.

⁴ Dagens læsning (Mika 5,1–4a): Du, Betlehem, Efrata, du er lille blandt Judas slægter. Fra dig skal der udgå én, som skal være hersker i Israel; hans udspring er i fortiden, i ældgamle dage. Men han skal prisgive dem, indtil den fødende kvinde har født, og resten af hans brødre vender tilbage til israelitterne. Da skal han træde frem og vogte i Herrens styrke, i Herren sin Guds navns storhed; de skal bo trygt, for hans magt når til jordens ender. Han skal være fredens herre.

Vi slutter os i dag til den lange række af pilgrimme gennem mange århundreder. Vi holder hvil hos Herrens moder og beder hende: Vis os Jesus. Vis os pilgrimme Ham, der er på én gang er vejen og målet: sandheden og livet.

Evangeliet, vi lige har hørt, åbner vore øjne endnu mere. Det fremstiller Israels historie fra Abraham som en pilgrimsfærd, der med højder og dybder, på veje og omveje til syvende og sidst fører til Jesus Kristus. Stamtavlen med sine lyse og mørke skikkelser, med sine vindere og tabere viser os, at Gud også kan skrive vellykket historie på krumme linier. Gud lader os beholde vor frihed, og han forstår alligevel at finde nye veje for sin kærlighed, når vi svigter. Gud mislykkes ikke. Således er denne stamtavle en garanti for Guds troskab, en garanti for, at Gud ikke lader os falde, og en indbydelse til, at vi igen og igen indretter vort liv efter ham, at vi stedse på ny går hen imod Jesus Kristus.

At valfarte vil sige, at man har en retning, at man går hen imod et mål. Heri finder vi også vejens og møjens skønhed. Blandt pilgrimmene i Jesu stamtavle var der adskillige, som havde glemt målet og ville gøre sig selv til mål. Men igen og igen har Herren også kaldet mennesker, som har ladet sig drive af længselen efter målet og som indrettede deres liv efter dét. Vejen til den kristne tro, Jesu Kristi Kirkes begyndelse er blevet mulig, fordi der i Israel fandtes mennesker med søgende hjerter – mennesker, der ikke holdt fast i deres vaner, men som holdt udkig efter noget større: *Zacharias, Elisabeth, Simeon, Anna, Maria og Josef, De Tolv* og mange andre. Fordi deres hjerte ventede, kunne de i Jesus kende ham, som Gud havde sendt, og derved danne begyndelsen på hans verdensomspændende familie. Hedningekirken blev gjort mulig, fordi der omkring Middelhavet såvel som i det nære og fjernere Asien, hvortil Jesu udsendinge kom, fandtes ventende mennesker, som ikke lod sig nøje med dét, alle gjorde og tænkte, men som søgte efter stjernen, der kunne vise dem vejen til sandheden, hen til den levende Gud selv.

Disse urolige og åbne hjerter har vi brug for. De danner pilgrimsvandringens kerne. Heller ikke i dag er det tilstrækkeligt på én eller anden måde at være og at tænke som alle andre. Vort liv har større dimensioner. Vi har brug for Gud, den Gud, der har vist os sit ansigt og har åbnet sit hjerte for os: Jesus Kristus. Med rette siger Johannes om ham, at han er den eneste, der er Gud og hviler ved Faderens hjerte;⁵ således var det også kun ham, der ud fra Guds eget indre kunne fortælle om Gud – kunne fortælle os hvem vi selv er, hvorfra vi kommer, og hvorhen vi går.

Det er rigtigt, at vi i historiens løb møder mange personligheder, der har gjort smukke og bevægende gudserfaringer, men det er og forbliver menneskelige erfaringer med menneskelige begrænsninger. Kun HAN er Gud, og kun HAN er derfor den bro, som virkeligt lader Gud og mennesker komme hinanden nær. Når vi kristne derfor siger, at Han er den for alle gyldige frelser, som angår alle, og som alle til syvende og sidst har brug for, så ligger der deri ikke nogen foragt for andre religioner og ikke nogen hovmodig monopolisering af vor egen tænkning, men det handler om vor grebthed af Ham, der har rørt ved os og givet os gaver, så at også vi kan give gaver til andre.

Med sikkerhed modsætter vor tro sig den resignation, der siger, at mennesket ikke er i stand til at erkende sandheden – at den er for stor for os. Denne resignation overfor sandheden er efter min opfattelse kernen i Vestens og dermed Europas krise. Hvis mennesket ikke kan eje sandheden, kan det til syvende og sidst heller ikke se forskel på godt og ondt. Og så bliver videnskabens store og storartede erkendelser tveæggede: de kan være store muligheder til det gode, til gavn for mennesket, men de kan også – og vi ser det – blive til skrækkelige farer, til menneskets og verdens ødelæggelse. Vi har brug for sandhed – men på baggrund af vor historie er vi selvfølgelig bange for, at troen på sandheden kan føre til intolerance. Hvis denne angst kommer over os – og den har gode historiske grunde – så er det på tide, at vi ser hen til Jesus, sådan som vi ser ham her i Mariazell. Vi ser ham i to billeder: som barn på sin mors arm, og – over højaltret – som korsfæstet. Disse to billeder i

---

⁵ Smlgn. Joh 1,18: Ingen har nogen sinde set Gud; den Enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk.

basilikaen fortæller os, at sandheden sejrer ikke ved ydre magt, men den er ydmyg og kommer til mennesket alene ved den magt, der ligger i, at den *er* sand. Sandhed viser sig i kærlighed. Den er aldrig vor ejendom, aldrig vort produkt, ligesom man heller ikke kan fremstille kærlighed, men kun modtage den og give den videre. Denne sandhedens indre magt har vi brug for. Som kristne har vi tillid til sandhedens magt. Vi er dens vidner. Vi må give den videre på samme måde, som vi har modtaget den, som den er blevet skænket til os.

"At se hen til Kristus" er denne dags motto. Denne opfordring bliver for det troende menneske stadig på ny til bøn, til bøn specielt til Maria, som har skænket os ham som sit barn: "Vis os Jesus!" Lad os i dag bede sådan af hele vort hjerte; lad os også bede sådan senere hen, i vort indre søge efter forløserens ansigt.

"Vis os Jesus!" Maria svarer, idet hun først viser os ham som barn. Gud har gjort sig lille for os, Gud kommer ikke med ydre magt, han kommer i sin magtesløse kærlighed, som er hans magt. Han giver sig i vore hænder. Han beder om vor kærlighed. Han indbyder os til selv at blive små, at stige ned fra vore høje troner og lære at være børn for Gud. Han indbyder os til at sige "du" til ham. Han beder os om at stole på ham og således lære at leve i sandhed og i kærlighed. Barnet Jesus minder os selvfølgelig også om de børn, der lever i fattigdom, der misbruges som soldater; børn, som aldrig har kunnet erfare deres forældres kærlighed; han minder os om de syge og lidende, men også om de glade og sunde børn. Europa er blevet fattigt på børn: Vi skal bruge alt til os selv, og vi stoler ikke rigtig på fremtiden. Men jorden vil først da være uden fremtid, når kraften i det menneskelige hjerte og i den af hjertet oplyste fornuft er slukket – når Guds ansigt ikke mere lyser over jorden. Hvor Gud er, dér er også fremtid.

"At se på Kristus": Lad os kaste endnu et kort blik på den korsfæstede over højaltret. Gud har ikke forløst verden ved sværdet, men ved korset. Døende breder Jesus sine arme ud. Dette er i første række passionens holdning, hvor han lader sig sømme fast for os, for at give os sit liv. Men de udbredte arme er på samme tid den bedendes holdning, som tages op af præsten med hans udbredte arme under bønne: Jesus har forvandlet sin passion, sin lidelse og sin død til bøn, og på denne måde forvandlet den til en akt af kærlighed til Gud og til menneskene. Den korsfæstedes udbredte arme er derfor også en omfavnelsens gebærde, hvormed han drager os til sig og vil tage os ind i sin kærligheds hænder. På denne måde er han et billede på den levende Gud, Gud selv, som vi kan betro os til.

"At se på Kristus". Når vi gør det, så ser vi, at kristendommen er andet og mere end et moralsystem, mere end en række af krav og love. Den er en venskabets gave, som bærer os i livet og i døden. "Jeg kalder jer ikke længere tjenere, jeg kalder jer venner",⁶ siger Herren til dem, der følger ham. Vi betror os til dette venskab. Men netop fordi kristendommen er mere end moral – netop en venskabets gave, bærer den samtidig i sig en stor moralsk kraft, som vi ansigt til ansigt med vor tids udfordringer har så stærkt behov for. Når vi sammen med Kristus og med hans kirke stadig på ny læser De ti Bud fra Sinai og trænger ind i deres dybde, viser der sig en stor, gyldig og stedsevarende rettesnor. Budene er i første omgang et *Ja* til Gud, til en Gud, der elsker og fører os, som bærer os, og som alligevel lader os beholde vor frihed, ja, som først giver os friheden (de første tre bud).⁷ Budene siger *Ja* til familien (4. bud),⁸ *Ja* til livet (5. bud),⁹ *Ja* til ansvarsbevidst kærlighed (6. bud),¹⁰ *Ja* til

⁶ Jf. Joh 15,15: Jeg kalder jer ikke længere tjenere, for tjeneren ved ikke, hvad hans herre gør; jeg kalder jer venner, for alt, hvad jeg har hørt af min fader, har jeg gjort kendt for jer.

⁷ 1. bud: Jeg er Herren, din gud: Du må ikke have andre guder end mig. 2. bud: Du må ikke misbruge Herren din Guds navn. 3. bud: Du skal huske at holde hviledagen hellig.

⁸ 4. bud: Du skal ære din far og din mor

⁹ 5. bud: Du må ikke slå ihjel

¹⁰ 6. bud: Du må ikke bryde ægteskabet

solidaritet, social ansvarlighed og retfærdighed (7. bud),¹¹ *Ja* til sandheden (8. bud)¹² og *Ja* til at respektere andre mennesker og dét, der tilhører dem (9. og 10.bud).¹³ Dette mangfoldige *Ja* lever vi i kraft af vort venskab med den levende Gud og bærer det samtidig som en vejviser ind i vor tid.

"Vis os Jesus!" Med denne bøn til Herrens moder har vi begivet os på vej hertil. Denne bøn ledsager os tilbage til vor hverdag, og vi ved, at Maria hører vor bøn: Når som helst vi ser på Maria, viser hun os Jesus. På denne måde kan vi finde den rette vej og gå den, stykke for stykke, fuld af fortrøstningsfuld glæde over, at vejen fører hen til lyset – hen til det evige livs glæde.

Amen.

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk

---

¹¹ 7. bud: Du må ikke stjæle

¹² 8. bud: Du må ikke aflægge falsk vidnesbyrd mod din næste

¹³ 9. bud: Du må ikke begære din næstes hustru. 10. bud: Du må ikke begære, hvad der tilhører din næste